

Arrest

nr. 236 859 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend op 5 september 2018, en dit op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2005 in België te verblijven. Hij staft zijn lang verblijf aan de hand van verscheidene documenten over ondermeer het volgen van Nederlandse les en HealthCity, een factuur van het UZ Antwerpen en een schrijven van het OCMW. Betrokkene beweert aldus dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, er werd hem op 10.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zijn aanvraag om familiehereniging op 17.11.2016 niet in overweging werd genomen. Betrokkene diende dus te weten dat hij het land diende te verlaten.

Verder beweert dat hij zijn band met Marokko stelselmatig verloren heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het hem steeds vrij een beroep te doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken. Verder stelt betrokkene, in zijn interview naar aanleiding van zijn verklaring wettelijke samenwoning dd 30.10.2017 en ondertekend door betrokkene, dat volgende broers en zussen nog in Marokko verblijven : A., Ah., J., L., en N.. Hij toont niet aan dat hij niet tijdelijk bij hen terecht kan.

Betrokkene haalt verder aan dat de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange periode in beslag kan nemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit een subjectief gegeven is. Bovendien geldt dit voor alle Marokkaanse onderdanen die een aanvraag wensen in te dienen via de geijkte weg. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

Wat de onzekerheid betreft (hoe lang hij in Marokko dient te blijven), betrokkene toont niet aan in welke mate dit een buitengewone omstandigheid zou zijn. Hij toont niet aan dat hij voor een "onzekere" periode niet terecht kan bij zijn broers en zussen die zich in Marokko bevinden.

Verder stelt verzoeker een duurzame relatie te hebben met mevrouw M. H., van Nederlandse nationaliteit. Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Bovendien haalt betrokkene aan wettelijk te wensen samen wonen met zijn partner. Echter de ambtenaar van de Burgerlijke Stand heeft deze samenwoning geweigerd. Betrokkene heeft beroep ingediend tegen deze weigering bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. In deze procedure dient hij gehoord te worden en wenst hijzelf in persoon aanwezig te zijn. Hij verwijst hiervoor naar artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging.

Uit het administratief dossier blijkt dat de samenwoning inderdaad geweigerd werd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Betrokkene ging hiertegen in beroep, wat resulteerde in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 15.11.2018. Dit vonnis bevestigde de weigering van de

ambtenaar de van Burgerlijke Stand. Hiertegen ging betrokkene opnieuw in beroep. Op 26.11.2019 bevestigde het Hof van Beroep, Familiekamer, van Antwerpen het vonnis van 15.11.2018. Uit dit alles blijkt dat betrokkene zich persoonlijk heeft kunnen verdedigen. Een schending van artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging wordt dan ook heden niet aangetoond.

Wat zijn wil tot integratie, zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn werkbereidheid betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit gevaar is geweest voor de openbare orde, over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

Wat de schending van artikel 8 EVRM, zijn privé-, gezins- en familielevens, betreft betrokkene toont onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.)

Wat het achterlaten van zijn vader betreft, betrokkene toont niet aan dat zijn vader in België verblijft. Hij laat na zijn gegevens over te maken. Aldus kan dit niet weerhouden worden.

De overige elementen (zijn integreren, kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn goede gezondheid, zijn deelname aan het gemeenschapsleven, zijn normbesef) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst."

Nadat de bestreden beslissing werd genomen, werd in hoofde van verzoeker ook een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing wordt door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aangevochten. De zaak is gekend onder het nr. 243 777.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet :

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en de teloorgang van zijn banden met Marokko. Verzoeker is sinds 2005 onafgebroken woonachtig in België. Het onafgebroken verblijf van verzoeker blijkt uit de bijgevoegde documenten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de documenten uit het administratief dossier.

Verzoeker verwijst onder meer naar de doorverwijzing van inschrijving Nederlands (zie stuk 3 bij de aanvraag), waarin staat vermeld dat de startdatum van de lessen Nederlands werd vastgesteld op 13 november 2006. Verzoeker verwijst tevens naar een inschrijvingsfiche Nederlands waaruit blijkt dat hij was ingeschreven voor lessen die een aanvang namen op 15 januari 2018 (zie stuk 4 bij de aanvraag). Verzoeker brengt ook een verklaring van aanmelding voor, van 7 september 2009 (zie stuk 5 bij de aanvraag). In dit document wordt duidelijk vermeld dat verzoeker zich een eerste keer heeft aangemeld op 24 augustus 2006. Een brief van het CVO Antwerpen-Zuid (zie stuk 6 bij de aanvraag) wijst er dan weer op de proclamatie en het CVO-feest dat zal plaatsvinden op 27 juni 2007. Deze brief is gericht aan verzoeker in persoon (op zijn toenmalig adres: 2140 Antwerpen, Kattenberg 126). Verzoeker behaalde tevens een certificaat van opleiding van het Nederlands (zie stuk 7 bij de aanvraag). Dit certificaat werd uitgereikt op 14 januari 2008. Een doorverwijzingsbrief voor de inschrijving Nederlands (zie stuk 8 bij de aanvraag) vermeldt dan weer duidelijk de startdatum van de lessen (15 november 2006) en de datum waarop verzoeker het lesgeld heeft betaald (5 september 2006). Het evaluatierapport voor het schooljaar 2006-2007 brengt verzoeker tevens voor (zie stuk 9 bij de aanvraag). Om nog verder aan te geven dat verzoeker sinds 2005 in België aanwezig is, verwijst hij naar een brief van HealthCity. Deze ontving hij op 17 maart 2009 (zie stuk 10 bij de aanvraag). Een brief van het OCMW over verzoeker dateert van 15 september 2009 en wordt eveneens voorgebracht door verzoeker (zie stuk 11 bij de aanvraag). Een factuur van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen van 22 januari 2013 brengt verzoeker tevens voor (zie stuk 12 bij de aanvraag). Op basis van deze stukken en de aanwezige elementen in het administratief dossier, kan worden vastgesteld dat verzoeker al sinds 2005 in België woonachtig is. Hij keerde niet terug naar Marokko. Met dit land heeft hij de binding derhalve verloren door het verloop der tijd.

Verzoeker heeft ondertussen een duurzame relatie opgebouwd in België. Hij heeft een duurzame relatie met mevrouw M. H., geboren op (...) 1979 te Beni Oulichk (Marokko), hebbende de nationaliteit van Nederland (zie stuk 13 bij de aanvraag). Beide partners zijn samenwonend. De partner van verzoeker, mevrouw M. H., heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij woont sinds 23 augustus 2008 onafgebroken in België.

Zij leerden elkaar kennen in 2013. Omdat zij geruime tijd samenwonend waren, dienden zij een verklaring van wettelijke samenwoning in. Er werden uitgebreide interviews afgenomen van beide partners over hun leven en hun relatie (zie stuk 16 bij de aanvraag). Verzoeker betreurt ten stelligste dat de wettelijke samenwoning niet werd toegekend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en niet kon worden rechtgezet via de rechtbank. Verzoeker benadrukt niettemin zijn relatie met mevrouw M.H. op basis van de elementen die hij heeft aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van

artikel 9bis Vreemdelingenwet (en het administratief dossier), waarmee de gemachtigde dient rekening te houden.

4. In de bestreden beslissing maakt de gemachtigde als eerste overweging melding van het langdurig verblijf van verzoeker in België sinds 2005 (stuk 1, pagina 1). De gemachtigde betwist dit niet, doch stelt dat dit geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zou uitmaken ("Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit ónmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde onderbouwt deze stelling door te verwijzen naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2011, waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker bleef, ondanks deze beslissing, in België. Hierom stelt de gemachtigde: "De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde hanteert derhalve de stelling dat, indien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor dit ingeroepen element als buitengewone omstandigheid, dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, indien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor het ingeroepen element, dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Louter ondergeschikt merkt verzoeker nog op dat de gemachtigde tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel schendt door het langdurig verblijf van verzoeker in België sinds 2005 niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet louter omdat verzoeker in België is verbleven ondanks het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2011. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij geworteld is in België aan de hand van de voorgebrachte documenten. Verzoeker was bovendien reeds zes jaar in België verblijvende alvorens hij deze verwijderingsmaatregel betekend kreeg. Hiermee wordt door de gemachtigde zelfs geen rekening gehouden, aangezien de volledige duurtijd van het verblijf van verzoeker in België wordt uitgesloten door de verwijderingsbeslissing van 11 mei 2011. Deze bewering kan daarom onmogelijk staande blijven.

De gemachtigde schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In tegenstelling tot zijn binding met België, wierp verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op dat hij zijn band met Marokko (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig heeft verloren. Hij is sinds zijn aankomst in België niet meer naar Marokko teruggekeerd. Verzoeker gaf dan ook aan dat het voor hem bijzonder moeilijk is om voor maanden naar Marokko te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is. Dit vormde voor verzoeker een buitengewone omstandigheid.

In antwoord hierop stelt de gemachtigde als volgt: "Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie" (stuk 1, pagina 1).

Deze beoordeling is vooreerst onzorgvuldig omdat de gemachtigde niet aangeeft wat moet worden verstaan onder een "korte tijd", terwijl deze tijdsperiode voor de gemachtigde bijzonder belangrijk is in de gemaakte beoordeling. Het is immers binnen deze "korte tijd" dat wordt aangenomen, ondanks het verblijf van verzoeker in België sinds 2005, dat hij bij familie, vrienden of kennissen terecht zou kunnen om er te verblijven. Door dit niet te verklaren of minstens nader te duiden handelt de gemachtigde onzorgvuldig.

De omschrijving "korte tijd" waarvan de gemachtigde melding maakt is bovendien onjuist, omdat kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dateert van 29 januari 2020, terwijl de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dateert van 5 september 2018. Het gaat derhalve om een periode van ongeveer één jaar en vijf maanden in het geval van verzoeker. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een "korte tijd" waarvan de gemachtigde melding maakt.

Het is vervolgens kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, zonder staving, aanneemt dat verzoeker terecht kan bij "familie, vrienden of kennissen" om er te "kunnen verblijven", terwijl verzoeker sinds 2005 onafgebroken in België woonachtig is gebleven en, zoals hierboven werd aangehaald, de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet een lange tijd in beslag kan nemen (ongeveer één jaar en vijf maanden in het geval van verzoeker).

Dit oordeel is bovendien onzorgvuldig. De gemachtigde verwijst immers, ter aanvulling van deze bewering, naar de antwoorden die verzoeker gaf n.a.v. zijn verklaring van de wettelijke samenwoning op 30 oktober 2017. Er werd hem tijdens dit interview echter enkel gevraagd wat de naam was van zijn broers en zussen en dus niet of hij nog contact heeft met hen, laat staan in die mate dat hij op hen beroep zou kunnen doen op er te verblijven. Dit is nochtans het enige relevante element om de stelling te onderbouwen van de gemachtigde, niet het louter bestaan van een familiale band. Nochtans neemt de gemachtigde wel aan dat verzoeker bij hen kan verblijven, terwijl dit niet blijkt.

Verderop in de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde dan weer gesteld dat verzoeker het tegendeel niet zou aantonen ("Hij toont niet aan dat hij voor een "onzekere" periode niet terecht kan bij zijn broers en zussen die zich in Marokko bevinden" stuk 1, pagina 2). Van verzoeker wordt dus telkens verwacht dat hij een negatief bewijs zou leveren, met name dat hij niet bij zijn broers of zussen (of meer algemeen: bij "familie, vrienden of kennissen") terecht zou kunnen om bij hen te verblijven in Marokko.

Dit kan niet van verzoeker worden verwacht, aangezien verzoeker ónmogelijk een negatief bewijs kan leveren.

Verzoeker gaf bovendien aan dat hij onafgebroken in België verbleef sinds 2005 en staaft dit aan de hand van verschillende elementen (zie hierboven), waardoor net kan worden aangenomen dat de band tussen verzoeker en zijn familie in Marokko is teloor gegaan.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar licht op geen enkele wijze toe hoe deze bepaling met de voeten werd getreden. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling werd reeds in het middel geciteerd en toegelicht.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat niet afdoende aannemelijk werd gemaakt dat het voor verzoeker onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker viseert vooreerst het motief aangaande zijn langdurig verblijf in België, dat luidt als volgt:

“Betrokkene haalt aan sedert 2005 in België te verblijven. Hij staft zijn lang verblijf aan de hand van verscheidene documenten over ondermeer het volgen van Nederlandse les en HealthCity, een factuur van het UZ Antwerpen en een schrijven van het OCMW. Betrokkene beweert aldus dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, er werd hem op 10.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zijn aanvraag om familiehereniging op 17.11.2016 niet in overweging werd genomen. Betrokkene diende dus te weten dat hij het land diende te verlaten.”

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde ten onrechte de stelling hanteert dat, indien de aanvrager zelf verantwoordelijk is voor zijn langdurig verblijf, dit niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, terwijl hij vrij is om alle mogelijke elementen aan te halen en slechts de feitelijke elementen die onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid. Deze bepaling voorziet evenwel dat een element waarvoor verzoeker zelf verantwoordelijk is, niet zou kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling blijkt dat de in deze opsomming aangevoerde elementen onontvankelijk worden verklaard “onverminderd de andere elementen van de aanvraag”. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat elementen die niet zijn opgenomen deze bepaling, die er slechts toe strekt overlappingsen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Ze doet geenszins afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de andere elementen van de aanvraag te beoordelen als zijnde al dan niet buitengewone omstandigheden. In casu werd het langdurig verblijf van verzoeker wél in overweging genomen, maar niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid, niet alleen op grond van de hierboven geciteerde motivering, maar ook op grond van de vaststelling, in fine van de bestreden beslissing, dat de elementen met betrekking tot zijn integratie moeten worden onderzocht in de gegrondheidsfase van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker beperkt zich ter zake in wezen tot het herhalen van de stukken die hij had aangebracht en waaruit zou blijken dat hij sinds 2005 in België woont. Hij voegt daaraan toe dat hij niet terugkeerde naar Marokko en hij de bindingen met dit land heeft verloren in de loop van de tijd.

Wat betreft dat laatste aspect stelde de gemachtigde vast:

“Verder beweert dat hij zijn band met Marokko stelselmatig verloren heeft. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig is omdat niet wordt aangegeven wat moet worden verstaan onder de “korte tijd” tijdens dewelke hij geacht wordt bij familie, vrienden of kennissen terecht te kunnen. Bovendien, zo stelt hij, is de omschrijving “korte tijd” onjuist nu tussen de huidige aanvraag en de beslissing erover een tijdsperiode zit van een jaar en vijf maanden. Het is kennelijk onredelijk om zonder enige staving aan te nemen dat verzoeker terecht kan bij familie, vrienden of kennissen om er te kunnen verblijven terwijl verzoeker sedert 2005 onafgebroken in België verblijft en de behandeling een lange tijd in beslag kan nemen. Bovendien werd verzoeker naar aanleiding van zijn verklaring van wettelijke samenwoning enkel gevraagd wat de naam was van zijn broers en zus en dus niet of hij nog contact heeft met hen, laat staan dat hij er zou kunnen verblijven. Verzoeker kan onmogelijk bewijzen dat hij niet bij familie, vrienden of kennissen terecht zou kunnen om er gedurende een onzekere periode te verblijven. Door zijn verblijf sedert 2005 in België kan net worden aangenomen dat de band tussen verzoeker en zijn familie teloor is gegaan, zo betoogt hij.

In eerste instantie, wat de duur van de huidige procedure betreft, moet erop worden gewezen dat verzoeker in zijn aanvraag had gewezen op het feit dat hij had aangevoerd dat hij wettelijk wenste samen te wonen met zijn partner, dat dit hem evenwel door de ambtenaar van de burgerlijke stand wed. geweigerd, dat hij hiertegen beroep had ingediend en dat hij, om zijn rechten van verdediging gevrijwaard te zien, deze procedure wenste bij te wonen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ze pas werd genomen nadat de procedure in eerste aanleg én de beroepsprocedure hun beslag hadden gekregen. Het kan de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij heeft gewacht op de uitkomst van de procedures alvorens de bestreden beslissing te nemen, en de huidige behandelingstermijn vormt dan ook geen enkele indicatie voor de termijn van de behandeling van een eventuele aanvraag vanuit het land van herkomst. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van verzoekers verklaring dat hij nog 5 broers en zussen in het land van herkomst heeft, ervan uit te gaan dat hij bij hen zou kunnen verblijven gedurende de duur van de aanvraag. Dat de band met elk van zijn vijf broers en zussen zou zijn teloor gegaan omdat hij sedert 2005 in België verblijft, is weinig aannemelijk, en verzoekers argument dat hij geen negatief bewijs kan leveren doet aan het voorgaande geen afbreuk nu uit niets blijkt dat hij vergeefse pogingen zou hebben ondernomen om zijn familieleden te contacteren met het oog op eventuele hulp bij terugkeer. Daarenboven moet er nog op worden gewezen dat de verwerende partij ook de steun van de IOM bij de terugkeer heeft aangehaald, zodat, zelfs aangenomen dat verzoeker geen netwerk heeft in Marokko dat hem tijdelijk kan opvangen, dit op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt nu hij niet aantoont dat hij geen beroep kan doen op de IOM.

Verzoeker verwijst naar zijn duurzame relatie in België en benadrukt dat met deze relatie – ongeacht de vaststelling dat de wettelijke samenwoning uiteindelijk ook niet via de rechtbank werd toegekend – rekening moet worden gehouden. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, maar dat de gemachtigde van oordeel is dat een tijdelijke scheiding met zijn partner hem niet verhindert om de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Tegen dit argument voert verzoeker geen concreet verweer, dit terwijl het standpunt in de beslissing aansluit bij de rechtspraak van het EHRM, dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motivering op dit vlak niet deugdelijk is.

In het licht van al hetgeen voorafgaat is de loutere verwijzing naar stukken die een langdurig verblijf in België zouden aantonen niet van die aard dat verzoeker ermee aantoont dat ze in zijn specifieke geval alsnog zouden moeten worden betrokken bij de ontvankelijkheid van de aanvraag, in plaats van bij de gegrondheid ervan. Het motief over zijn eigen verantwoordelijkheid is in die optiek dan ook als overtoollig aan te merken. Verzoekers argument, ter zitting, dat dat niet het geval kan zijn, gelet op de prominente plaats die dit motief inneemt in de beslissing, is niet dienstig. De plaats van een motief in een administratieve akte zegt in beginsel niks over het gewicht ervan.

2.5. Uit het voorgaande, en mede gelet op het feit dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die hem zouden toelaten om zijn aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS